

man selv træffe Bestemmelsen; for Personer under 15 Aar træffes den derimod af Forældrene. Efter Loven om Jordfæstelse er Reglen en anden. Der er Aldersgrænsen sat til 14 Aar, men naar det drejer sig om Personer mellem 14 og 18 Aar, skulle Forældrene være enige med dem. Det forekommer mig, at Aldersgrænsen 15 Aar er naturlig, idet et ungt Menneske i den Alder selvstændig maa kunne tage Bestemmelse om saadanne Ting, som vedrøre hans religiøse Liv.

§ 3 indeholder en Bestemmelse om, at der ved borgerlige Begravelser ikke maa foretages Jordpaakastelse. Man gaar nemlig ud fra, at der maa træffes et Valg; enten skal det være borgerlig Begravelse, og der skal da ikke foretages Jordpaakastelse, eller ogsaa skal det være kristelig Begravelse, overensstemmende med Folkekirkens Fordringer; og da skal Jordpaakastelse finde Sted. Ogsaa i dette Punkt mener jeg, at Lovudkastet har truffet det rette.

Naar saaledes borgerlige Begravelser tillades paa Folkekirkens Kirkegaarde, er det naturligt, at man maa gaa det Skridt videre ogsaa at tillade andre end dem, som ønske borgerlig Begravelse, at blive begravede paa Folkekirkens Kirkegaarde, d. v. s. man maa give de andre religiøse Bekendelser den samme Ret, som man giver de Statsborgere, der fordrer borgerlig Begravelse. De følgende Paragraffer ere kun en Udvikling heraf, idet der siges, at Begravelser paa Folkekirkens Kirkegaarde af Personer, der staa udenfor Folkekirken, derunder Medlemmerne af anerkendte Trossamfund eller af her i Landet bestaaende kristne, men ikke anerkendte Trossamfund, falde ind under de samme Bestemmelser, som ere givne om borgerlig Begravelse, dog at de sidstnævnte Grupper af Personer ogsaa kunne opnaa Begravelse ved deres egne Præster. I saa Fald maa man dog fordrer, at der ikke bruges andet Ritual end Folkekirkens, og at der ikke foretages Ceremonier, som stride mod den Orden, Folkekirken mener at maatte hævde paa sine Kirkegaarde. Samtidig dermed indeholder Lovforslaget en Bestemmelse, hvorved der gives Tilladelse til, at der kan anlægges kommunale Begravelsespladser, som altsaa staa udenfor hele den folkekirkelige Ordning. Men det maa da fordres, at der paa saadanne kommunale Begravelsespladser skal være lige Ret for alle til at blive begravede. Trossamfund, som staa udenfor Folkekirken, faa ligeledes Tilladelse til — hvad der for

øvrigt allerede er Reglen — at anlægge egne Kirkegaarde eller Begravelsespladser.

Jeg ser ikke rettere, end at hvad der er foreslaaet i dette Lovforslag, er en korrekt og naturlig Udvikling af den ved Loven af 13. Februar 1903 truffne Ordning, og jeg skal anbefale dette Lovforslag til det høje Ting.

Christiansen: Da jeg forudsætter, at dette Lovforslag henvises til et Udvalg, er der et ganske lille Punkt, jeg gerne vil henlede Opmærksomheden paa. I Lovforslagets § 3 staar der: „Ved borgerlige Begravelser tillades paa Begæring af den, som bestiller Begravelsen, Afholdelse af Taler, Medbringelse af Faner og anden Højtidelighed“. Det foreslaas altsaa her, at Medbringelse af Faner og lignende kun maa finde Sted ved Begravelser, som foregaa uden Gejstlighedens Medvirkning. Jeg vil tillade mig at henstille til det høje Ting, at der, forinden dette Forslag bliver til Lov, foretages den Ændring deri, at denne Tilladelse, der her gives vedrørende borgerlig Begravelse, ogsaa maa blive overført paa Begravelser, hvor Gejstlighedens Medvirkning kræves. Det forekommer mig, at der, som den første ærede Taler sagde, er noget vist højtideligt i; naar en god Kammerat, Ven eller Embedsbroder taler ved Graven, at ogsaa de Symboler af forskellig Art, som have været den afdøde kære, maa faa Lov at følge med til hans sidste Hvilested, uanset om det er gejstlige eller Lægmand, der tale. Jeg er tilbøjelig til at tro — hvad vel egentlig ikke kan have været Forslagsstillerens Hensigt —, at hvis man ikke vil gaa med til at give en saadan Tilladelse, vil det mulig have til Følge, at de borgerlige Begravelses Antal vil vokse i højere Grad, end visse Dele af Befolkningen maaske ville synes om. Det er jo ikke det høje Ting ukendt, at der Tid efter anden, i Særdeleshed i Storbyen her, har været Rivninger mellem Præsterne og Følget om dette Spørgsmaal, Rivninger, som virke nedstemmende paa Følget og virke forstyrrende paa den Andagt, der bør være ved en saadan Lejlighed, og det forekommer mig, at der kunde være Grund til at optage dette Forhold til Undersøgelse under Behandlingen af en Lov, der skal fastsætte Regler om disse Forhold. Det vil sikkert være rigtigt at tage Hensyn dertil, at alle Parter saa vidt muligt blive tilfredsstillede. Det forekommer mig ikke, at Tilstedeværelsen af Faner ved en Ligbegængelse, hvor Gejstligheden medvirker,